

bevirke, at mange af de andre vare ganske uvidende om, hvad der foregik, og først senere opdagede, at en Ret var tagen bort fra dem, som de mente at have. Jeg skal imidlertid ikke komme længere ind paa dette Punkt. Det var Folketingets Mening, at vi skulde komme betydelig videre paa dette Punkt.

Foruden de to Parter, jeg har nævnt, og som maaske kunne findes ved de fleste Servitutter, er der den tredje Part, og det er det offentlige, vedkommende Kommune, og det er navnlig paa dette Punkt, at den ærede Ministers Modstand har gjort sig gældende, idet han hævder, at her vil man tage fra den enkelte og give til Kommunerne. Jeg vil i Modsætning til Ministeren sige, at i Reglen vil jo Forholdet være dette, at Kommunen har foræret vedkommende betydelige Rigdomme gennem den Værdistigning af Grunden, som har fundet Sted som Følge af de forandrede Forhold, medens dette, at en saadan Servitut omstyrtes, kan have meget skadelige Følger for det offentlige, navnlig i sanitær Henseende. I alle Byer, der vokse, og det gør jo en stor Mængde Byer i Danmark, bestræber man sig i saa høj en Grad som muligt for at komme bort fra det usunde Kasernevæsen, som jo altid klæber ved Bebyggelser, naar der ikke er Indskrænkninger i saa Henseende. Man bestræber sig for at faa en sundere Bebyggelse, og en saadan kan jo ogsaa opnaas. En Kommune, som til Eksempel ejer Grunde i nogen Udstrækning f. Eks. i Udkanten af en By, kan da lægge en Servitut paa disse Grunde, gaaende ud paa, at de kun maa bebygges paa en bestemt Maade, og saa kan det være, at en anden Servitut, som har den Mangel, at der ikke er indsat nogen til at hævde den, dog lever saaledes som Overretten i de af mig nævnte Tilfælde har ment, og denne Servitut vil da fremdeles staa i Kraft. Saadanne Servitutter kunne jo eksistere, og naar der saa afstedkommes stor Skade for den Bebyggelse, som vedkommende Kommune tilstræber, forekommer det mig nødvendigt, at man, hvor der gives Lejlighed dertil, sikrer det offentlige Ret og det offentlige Interesse. Dette kan ikke kaldes, at man tager fra den enkelte og giver til Kommunen, thi som oftest vil der paa saadanne Steder være opvokset ganske andre Forhold end dem, som have eksisteret, da Servitutterne bleve stiftede, og disse andre Forhold, som give Grunden forøget Værdi, skyldes jo en Udvikling af de kommunale Forhold, og den forøgede

Værdi er altsaa egentlig skænket vedkommende af Kommunen, saa jeg ser ikke, at der sker noget, som man kan kalde at tage fra den enkelte og give til Kommunen.

Har, som nævnt af det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer), en eller anden Servitutstifter været saa forsigtig, at han i sin Servitut siger: Til den og den Tid er Servituten død, saa har Ejeren af en Ejendom, der er behæftet med en saadan Servitut, faaet fri Hænder til at gøre, hvad han vil, medens de andre, som have købt Ejendomme med ubestemte Servitutter, komme til at lide derunder. I det ene Tilfælde er der en bestemt Begrænsning for Servituten — det er een Ting — i det andet Tilfælde er der ikke nogen Begrænsning, og Servituten kan da antagelig vedvare, indtil ikke flere, heller ikke det offentlige, har Interesse i dens Opretholdelse. Hvor der er en saadan ubegrænset Servitut, mener jeg altsaa, at Kommunen bør have Adgang til at udtale sig om, hvorvidt der er kommunale Interesser forbundne med Opretholdelsen af Servituten, og hvis der er saadanne, hvis der er almindelige sanitære eller andre Forhold at varetage overfor det offentlige, overfor Befolkningen i det hele, bør man kunne tage saadanne Forholdsregler, at det offentlige Interesse bliver sikret. Jeg vil derfor meget anbefale ærede Medlemmer at stemme for Mindretallets Forslag. Jeg anser det for fuldstændig retfærdigt og rigtigt, at vi vedtage en saadan Lovbestemmelse.

Ordføreren (Sveistrup): Der er jo en aldeles bestemt Forskel paa de Tilfælde, hvor en Servitut indeholder bestemt Angivelse af, hvem der er den berettigede, og hvor det altsaa er klart og aabenbart, hvornaar Servituten er ophørt, og hvor det ikke er Tilfældet. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) mente, at selv om der staa i Dokumentet, at Kommunen ingen Ret har, skulde den efter vort Forslag faa en Ret. Men det er ikke rigtigt, thi naar det i Dokumentet klart og bestemt udtales, hvem der er den berettigede, kan vedkommende faa konstateret uden Hensyn til den Bevismåde, der føres gennem denne Lov, om denne Berettigelse eksisterer og faa Servituten udslettet. Men denne Lov kommer i Virkeligheden kun til at faa Betydning for de Tilfælde, hvor det er uklart, hvem den berettigede er, og hvor det er tvivlsomt, og der giver man altsaa Ejeren den Be-